

228. Jer, Krisztus népe, nagy vígan

Vad Péter Zsigmond

1. Jer, Krisz - tus né - pe, nagy ví - gan Mind egy ö - röm - re kel - jünk,
És egy - be - forr - va, bol - do - gan Csak ar - ról é - ne - kel - jünk,

5
Hogy kö - nyö - rü - lő Is - te - nünk Mily ál - dott cso - dát tett ve - lünk, Mit drá - gán szer - zett né - künk.

2. A Sátán tett rám rabigát És már halálba vesztem, A bűn gyötört éj- s napon át, Mert benne gyökereztem.
Mind jobban elsüllyedtem én, Nem volt számomra már remény, Megült a bűnnek átka.

3. Nem használt, sőt káromra lett, Ha bármi jót is tettem, Mert az égi ítéletet Önkényből megvettem.
Mégis kínozott a félelem, Hogy csak a halál van velem, És a poklokra hullok.

4. Ám az örök szent irgalom Nagy ínségem megszánta, És könyörülvén ily bajon, Megenyhíteni kívánta. Mint jó Atya, szívébe vett, Nem játék volt, amit megtett Legfőbb kincsével értem.
5. Így szólott Egyszülöttjéhez: Jött irgalomnak éve, Én diadalmam, menj, siess, Légy népem üdvössége, Bűn átkából segítsd ki hát, Fojtsd meg a rá leső halált: Az embert térítsd hozzád.
6. S ím, az Atyának engedett A Fiú, hozzám jöve, Egy tiszta szűztől született Testvéremül a földre. Járt mint nagy titkos hatalom, Felölté önnön alakom, Hogy a Sátánt lebírja.
7. Szólt hozzám: Tarts ki már velem, Most célod el kell érned, Immár enyém a küzdelem, Kiallok készen érted. Te az enyém, én a tied, S hol én vagyok, ott lesz helyed: Szét nem választ az ellen.
8. És bár kioltja életem, És bár kiontja vérem: Mindezt javadra szenvedem, Hű légy e hitben vélem. A halált éltem megveszi És szentségem jóváteszi A bűnt, hogy üdvö^zülhess.
9. Én az Atyához felmegyek, Ha végeztem a földön, Hogy aztán Mestered legyek, A Lelket rád kitöltöm, Ki félelmedben bátorít, S hogy engem ismerj, megtanít, És igazságban járat.
10. Mit tettem és hirdettem én, Azt kövesd szóban, tettben, Az Úr országát építvén És dicsőségét egyben. Ne hagyj, hogy hívság s emberek Megrontsák lelki kincsedet: Ez légyen örök részed!